

Summer
KRÁSNÍ MRTVÍ

EDEN MAGUIRE

cover illustration by Jessica Truscott of <http://faestock.deviantart.com>

Krásní mrtví Summer

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

Eden Maguire

Krásní mrtví – Summer – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EDEN MAGUIRE

 FRAGMENT

Mým dvěma krásným dcerám

Kdo rozhoduje, co je normální, a co ne?

Lidi kolem mě říkají s povzdechem: „Za posledního půlroku nikdo neumřel, díkybohu. Snad už je to nejhorší za námi.“

Já říkám: „Počkejte, ještě to neskončilo, zdaleka ne.“

„Nikdo další neumřel. Život se nám vrací do starých kolejí.“

„Proč bys nemohla jezdit do školy autobusem? Vzpohleď se, neprodlévej pořád v minulosti.“

Skvělejší nápad, pomyslí si, ale držím svoji cynickou pusku a spolu se zbytkem Ellertonu kladu jednu nohu před druhou a šourám se krok za krokem vpřed.

Normální je šedivé a omezené, normální je nemít odvahu se ohlédnout zpátky.

V noci ke mně přicházejí širokouhlé barevné sny ve vysokém rozlišení.

Je v nich Phoenix, je uprostřed obrazovky a je plný života. Přichází přímo ke mně, usmívá se, natahuje ruku. Uchopím ji, modrošedé oči mu září zpod pramene tmavých vlasů, miluju tě, říká mi pohledem. Obejme mě kolem ramen, cítím teplou tíhu jeho paže.

Když se probudím, jsem sama. Snaží se ke mně dostat blíž – Laura, Zoey, Logan a všichni ostatní. „Dívej se do-

předu, Darino. Je toho tolik, pro co se dá žít.“ Znamená to: je ti sedmnáct, proboha, Phoenixe Rohra jsi znala sotva pár měsíců. Dobře, ztratila jsi ho v pouliční rvačce a bylo to pro tebe těžké, ale máš před sebou celý život. Normální, šedivé věci. Odháním je od sebe. Dávám přednost svým barevným snům.

Sedíme s Phoenixem se zkříženýma nohama na balvanu uprostřed Jelení řeky. Hladina se stříbrně leskne, krvavě rudé slunce zapadá nad Amosovou horou.

Phoenixovy rty jsou přitisknuté k mým, plné a teplé. Přejedu mu prsty od krku dolů po páteři. Kůži má hladkou, teplou a opálenou, mezi lopatkami nemá vytetovaná andělská křídla – znamení smrti v místě, kudy projela vražedná čepel nože. Jako kdybychom spolu byli pořád, od chvíle, kdy jsme se narodili.

Když se znovu probudím, vyrážím autem ven z města. Je mi zima, je březen a šedivé hlasy hrají prim.

„Domluvila jsem ti další terapie s Kim Reissovou,“ sdělila mi právě Laura, moje matka. „Prosím, promluv si s ní, Darino. Není pro tebe dobré takhle potlačovat své emoce.“

Je mi zima, řítím se rychlostí osmdesát mil za hodinu, střechu mám staženou. Vlasy mi pleskají ve větru, připomíná mi to tlukoucí křídla. Hora přede mnou je černá.

Co řeknu Kim, své psychiatři, v její petrklíčově žluté ordinaci? Je mi zima, trápím se, neviděla jsem svého

Krásného mrtvého kluka dlouhé čtyři měsíce. Šestnáct týdnů jezdím do Foxtonu, od chvíle, kdy Arizona s roztaženými andělskými křídly vstoupila do Hartmannova jezera. Byl pozdní podzim, těsně před neveselými Vánoci a neradostným Novým rokem. Stála jsem vedle tebe, Phoenixi, na břehu jezera, když okřídlená andělská Arizona stála po pás v průzračné zelené vodě a přivalila se mlha, aby si ji odvedla. „Běž,“ řekli jsme jí. Držel jsi mě za ruku a dlaň jsi měl studenou jako led.

Foxton. Tam tě najdu a nebude to sen. Jednoho chladného dne, v hlubokém sněhu, až tvůj svrchovaný pán rozhodne, že nastal čas, budeš tam stát u vrat stodoly a čekat na mě. Možná to bude už dnes.

Úzká šedá cesta se proplétá mezi černými skalisky, příkře se zvedají po obou stranách. Motor kvílí, vítr mnou cloumá.

Dnes. Představuji si, jak Phoenix stojí u vrat stodoly, vrátil se z říše mrtvých zpátky, sem na odvrácenou stranu. Vymrzlé komory mého srdce zalije žár. Sevře mě v náručí a tentokrát, tentokrát ho už nepustím.

Udělala jsem, co Laura chtěla – šla jsem ke Kim Reissové.

„Myslíte si, že jsem blázen?“ vydere se mi z úst, když se posadím v její žluté ordinaci. „Nebo je to normální?“

Pořád jezdím každý den do Foxtonu a to místo je pořád prázdné. Hledám duchy. Březen je už skoro za námi, sních taje.

„Řekni mi, jak se cítíš,“ vybídne mě Kim. Zkoumavě se mi dívá do tváře, čte řeč mého těla.

„Jsem rozbitá.“ To je to jediné, co mě napadne, tady, v tom klidu. *Nebudu brečet*. Ve chvíli, kdy na to pomyslím, musím sáhnout po papírovém kapesníčku. Jak je možné, že tak špatně ovládám své slzné kanálky?

„Vysvětli mi, co znamená *rozbitá*?“

„Nefunguju. Nemám žádnou sílu.“

Kim na mě upřeně hledí. „Jíš? Spíš?“

Pokrčím rameny.

„To znamená *ne*. Chodíš do školy?“

Ellertonská střední škola, kde zůstaly čtyři prázdné lavice – jedna po Jonasovi, jedna po Arizoně, jedna po Summer a jedna po Phoenixovi. A všichni se chovají, jako by ti čtyři nikdy neumřeli.

„Jo.“

„To vnímám jako další *ne*. Které součástky ti nefungují, Darino?“

„Hlava. Nevidím. Neslyším. Zapomínám. To přece nemůže být normální.“

„Co dál?“

„Tady.“ Udeřím se do hrudi. *Tak dělej, srdce, probud se. Tluč.* „Nic necítím. Nevím, jak se chovat.“

Podá mi další kapesníček. „Je něco konkrétního, jedna věc, která tě nejvíc trápí?“

Phoenixi, kde jsi? Kdy se vrátíš a přijdeš mě strašit? Je mi jedno, jestli jsi skutečný, nebo jestli jsem si to všechno vymyslela. Jenom mě tady nenechávej samotnou!

Škubnu sebou. „Je to už skoro rok, co umřela Summer,“ řeknu Kim.

„Summer Madisonová – jedna z těch mladých obětí. Byla pro tebe nějak důležitá?“

„Pro mě, pro každého, kdo ji znal. Nedokážu to vysvětlit.“

„Četla jsem v novinách, že byla muzikantka.“

„Hrála na kytaru. Ale ten její hlas... Měla prostě neskutečnej hlas.“

„Prý už měla smlouvu na album.“

Přikývnu. „Je to tak zvláštní – můžete si ji poslechnout na YouTube. Jako by tady pořád byla.“

„Ale už nikdy nevejde do třídy a neřekne *ahoj*. Je to tak?“

Dívám se na malou, nenápadnou jizvu na Kimině levé tváři. Nechci jít tam, kam mě vede. Říkám si, *odkud asi má tu jizvu?*

Sedí v krémovém křesle, vyčkává.

„Říkala jsem vám, že jsem tam byla?“ zeptám se.

„Kde?“

„V tom nákupním středisku, ten den, kdy Summer umřela. Pila jsem kávu ve Starbucksu. Právě vycházela z music shopu. Viděla mě, zamávala a vydala se směrem ke mně. A potom ten střelec začal pálit.“

* * *

Už to nikdy nestihla.

Summer Madisonová – její jméno každý zná. Na YouTube má milion hitů, video z podía festivalu, když jí bylo patnáct.

„Ahoj, Darino,“ řekla by, kdyby přišla do Starbucksu. „Právě jsem si vytiskla noty na novou písničku. Chceš jít k nám a poslechnout si ji?“

Vyjely bychom z města k jejímu domu ve Westře, který by byl plný kytar a keyboardů, z matčina ateliéru by se linul pach vlhkých olejomalb, její otec by byl ve víru vaření, v oblaku cibulové, rajčatové a bazalkové vůně by připravoval večeři. Usadila by mě na terase s výhledem na hory a vzala by do ruky kytaru. A zpívala by jako anděl.

Ale všechno bylo jinak. Objevil se ten psychopat a pokropil nákupní středisko střelbou. Dívala jsem se, jak Summer klesla uprostřed chůze před eskalátorem k zemi. Zůstala jsem, kde jsem byla, dokud střelba neustala. Možná třicet vteřin. Když jsem k ní potom přiběhla, ležela obličejem nahoru a mramorová podlaha byla plná krve.

* * *

„Darino, odcházím do práce.“ Laura se objevila ve dveřích mého pokoje. Když spatřila, že jsem na stránkách Summer a poslouchám její andělský hlas, víčka se jí zachvěla. Hannah Stoltzmanová, Parker Simons a Ezra Powell, dva technici z naší střední školy, je vytvořili na její památku a s požehnáním jejích rodičů krátce poté, co byla Summer zavražděna. Spolužáci její nahrávky komentovali: *Tyhle písně jsou pětihvězdičkové! Je to tak smutný, že umřela – nemohla jsem přestat brečet!*

„Říkala jsem, že už musím jít.“ Laura chtěla, abych šla ven, za kamarády, abych se vzchopila, abych byla normální a šedivá. „Budeš v pohodě?“

„Jo, jasně. V klidu.“

„Jim dnes pracuje doma. Kdybys něco potřebovala, řekni mu.“

„Jasně, fajn.“ *Proč bych to měla dělat???*

„Půjdeš do školy?“

„Jo.“

„Dobře. Jak to proběhlo u Kim Reissové?“

„Dobře.“ Zmínila jsem se o tom, že jsem k ní byla celou tu dobu zády? *Ťuk, ťuk, ťuk*, předstírala jsem, že jsem zaujatá ťukáním do klávesnice.

„A půjdeš za ní znovu?“

„Příští pátek. Prvního dubna.“ *Na apríla.*

Laura přikývla a odešla. Za pět minut jsem seděla ve svém autě a mířila k Foxtonu.

* * *

Na zemi byl sníh a ze šedivého nebe něžně padaly sněhové vločky. Zaparkovala jsem u osikového hájku. Stála jsem u rezavého vodojemu a zírala dolů na velkou opuštěnou stodolu a ranč, který se krčil vedle ní. Ve sněhu vypadá všechno nové a zářivé – navzdory tomu, že na dvoře nebyly ve sněhu žádné šlápoty ani stopy po pneumatikách, byste přísahali, že tam někdo přebývá.

Zanechávají Krásní mrtví stopy ve sněhu? říkala jsem si. Srdce jim netlučou a v žilách jim neproudí krev, takže

to nebyla hloupá otázka. Obrátila jsem obličej k nebi. Studené vločky mi padaly do tváře a rozpouštěly se.

Jako pokaždé jsem sešla dolů z kopce, otevřela vrata stodoly a nakoukla dovnitř. Vrata zaskřípala. Nějaký tvor – myš nebo veverka – vyplašeně odcupital po dřevěných schodech nahoru na seník.

Tak to už bylo mnohokrát. Vždycky jsem se tam pohybovala nemotorně, tíha zoufalství mě tlačila k zemi. *Phoenix tady není. Phoenix tady není.* Hrana zvoní, smutek a zmar.

Nohy mi křupaly ve sněhu. Prošla jsem kolem ostnatého drátu, který vloni spravoval Jonas s Hunterem, a pomalu jsem se blížila přes dvůr k rezavému nákladáku, který už nikdy nikam neodjede. Zachytila jsem svůj odraz v předním skle a rychle jsem odvrátila pohled. Komu patřila ta propadlá, strašidelná promrzlá tvář s podmalovanými očima a krepovými černými vlasy? Mně ne. Nepoznávala jsem ta zakaboněná ústa se svěšenými koutky a mrtvé oči. Podívala jsem se ještě jednou. *Hej, Darino, to jsi přece ty!*

Otočila jsem se a vykročila jsem k vratům stodoly z omšelých šedivých prken s prapodivným vzorcem zatlučených hřebů, cik cak zpevněným natlučenými latěmi. Zvedla jsem oči a pohlédla do tváře mrtvému losovi s obrovským parožím. Zíral na mě skleněnými očima.

Skříp! Otevírající se vrata mě vyděsila k smrti.

Tak kde jsi, Phoenixi? Tam v koutě vedle hrábí a lopat,

roztrhneš stoletou pavučinu a ukážeš se mi? Stojíš v louči světla na dřevěných schodech pod seníkem a kolem hlavy ti tančí zářivé tečky prachu? *Usměj se na mě, proboha! Natáhni se a chyť mě za ruku!*

* * *

Bylo to zvláštní, ale u Kim v ordinaci se mi líbilo. Osiky za oknem byly bledé a holé, ale uvnitř bylo útulno, křesla a stolek, teplý koberec a klidná tvář s jizvou, která čekala, až začnu mluvit.

„Třicet vteřin,“ řekla Kim. „Mezi střelou, která zasáhla Summer, a chvílí, než jsi k ní přiběhla.“

„Byla to celá věčnost,“ řekla jsem jí. Líbil se mi účes mé terapeutky – blondáté vlasy měla nezvykle krátké, byla jí vidět malá ouška, ze kterých jí visely modré náušnice, trochu etno, ale šik... Možná to byly měsíční kameny. „Neměla jsem čekat, měla jsem vyběhnout hned.“

„A riskovat, že tě taky zastřelí?“

„Jo.“ Říkali, že Summer byla mrtvá hned, takže logicky by v tom nebyl žádný rozdíl. Oči měla otevřené, ale nic neviděla. Naklonila jsem se nad ní a řekla jsem jí, že je mi to líto. Slyšela mě? Říká se, že sluch odchází poslední.

Kim čekala, jestli se natáhnu pro kapesník.

„Byly jsme každá úplně jiná,“ vysvětlovala jsem jí. „Summer má dlouhé blondáté vlasy až na záda. Je taková něžná.“

„Ale rozuměly jste si?“

„Vždycky.“

„Musela být úžasná.“

„To je.“

„Je?“

„Byla,“ řekla jsem.

* * *

„Nejsi sama, komu se po ní stýská.“

Oddávat se soukromému smutku – v tom mi Hannah vždy bránila. Přišli k nám domů s Jordan a Loganem druhý den po tom aprílovém sezení s mojí terapeutkou. Byla sobota a oni se rozhodli, že mě vytáhnou ven.

„Všem se nám po Summer stýská.“ Jordan to řekla narovinu. „Proto jsme uspořádali vánoční koncert a proto máme taky v plánu uspořádat další k jejímu výročí.“

„Tentokrát se z toho nevykrouťíš,“ varovala mě Hannah. Všichni tři seděli na mé posteli, já jsem se postavila k oknu a stínila jsem tam. Hannah si nechávala růst blondaté vlasy ve stylu Summer, nevím, jestli to bylo záměrně. Jordan se chichotala a dávala Loganovi přechíst nějakou esemesku na svém telefonu, tiskla se k němu. *Paráda*, pomyslela jsem si. *Snad si mě Logan už konečně přestane všímat.* Možná v tom byl malý osten žárlivosti, ale hlavně úleva.

„Na tom vánočním koncertě jsem byla,“ bránila jsem

se. „Jenom bych nezvládla ten tlak – stát před lidma na pódiu a zpívat písničky od Summer.“

„A navíc se stalo to s Phoenixem,“ připomenul jim Logan. „Darina toho tenkrát byla ještě plná.“

Pan Soucitný. *Prosím, soustřed' se na Jordaniny lesklé vlasy, jak se ti otírají o tvář, vdechuj její značkový parfém princezny popu a sleduj, jak třepotá řasami.*

„Dobrá, asi bych na tebe neměla tak tlačit,“ přiznala Hannah. „Ale, Darino, ty přece musíš žít! Pojeď se mnou do nákupního centra, pomůžeš mi vybrat boty.“

Jela jsem, ne proto, že by to byla nabídka, která nešla odmítnout, ale protože mě nenapadla žádná výmluva. Jordan s Loganem si prohlíželi cédéčka v *tom* music shopu a Hannah si koupila boty. Byla jsem tam s nimi, ale zároveň nebyla.

* * *

Na příjezdové cestě ke Kim už roztál sníh. Po obou stranách ho byly hromady. Sníh je v tomhle stavu ošklivý – ty kupy vypadají jako špinavé plachty zakrývající staré mrtvoly.

„Můžeme se pokusit přijít na to, jak ti pomoci, aby ses posunula dál,“ navrhla Kim na začátku terapeutického sezení. Dnes jí z uší nevisely náušnice, měla v nich perličky a na krku perlový náhrdelník. Připadalo mi, že ji tyhle šperky dělají starší.

Ve tváři jsem asi měla naprosté prázdno.

„Můžeme začít tam, kde jsme minule skončily, a probrat, co se stalo Summer.“

To můžeme, pomyslela jsem si, ale odpovědi nemám. Nevím, kdo ji zabil – proto je zpátky ve Foxtonu, jednou z Hunterových Krásných mrtvých.

„Bejt někým ze svých kamarádů, vykašlala bych se na mě,“ vyhrkla jsem znenadání. „I bejt Laurou a Jimem.“

Oční víčka jí zacukala. „Oni se na tebe nevykašlou, protože jim na tobě záleží, Darino. Co bys tady chtěla dnes dělat?“

Najednou jsem měla na jazyku: *Summer není mrtvá. A Phoenix taky ne. Teda, jsou, ale jsou živí mrtví a já se s nimi scházím. Taky byste je mohla vidět, kdybych vás vzala do Foxtonu a prorazily bychom tu jejich bariéru – ta křídla a ostatní podivné věci. Jenomže oni zmizeli, když Arizona odešla nadobro, a zatím se nevrátili. Ale vrátí se – Phoenix a Summer se znovu objeví s Hunterem. Musí – jsou Krásní mrtví!*

Škubla jsem sebou, předklonila jsem se a zaryla jsem prsty do opěradla křesla.

„Darino?“ řekla Kim.

Řekni jí to! Pusť to ven, pověz jí, jak je Hunter ovládá a jak všem čte myšlenky, jak je přivádí zpátky sem na odvrácenou stranu, i když zemřeli, a jak je chrání a staví bariéry, přes které se kromě mě nikdo nedostane,

a to jen proto, že jsem užitečná a protože Hunter ví, že jsem připoutaná k Phoenixovi. Jsem jejich spojením s odvrácenou stranou a za žádných okolností vám tohle všechno nesmím říct!

Jenomže to tajemství je tak strašlivé a chce se mu ven, v této krémové a žluté místnosti, kde na stěně tikají hodiny, a Kim stojí nade mnou a pomáhá mi vstát, protože se mi zamotala hlava a přepadla jsem na skleněný stolek.

„Napij se vody,“ řekla a podala mi sklenku.

Uchopila jsem ji jako robot a usrkla z ní. Byla jsem malátná, ztratila jsem rovnováhu a něco jsem zaslechla. Něco jako vítr profukující dovnitř oknem. Pohlédla jsem tam, okno bylo zavřené. Vítr zesílil a já je poznala. Křídla. Tloukla uvnitř místnosti – mnoho, mnoho neviditelných křídel. To byla dobrá zpráva.

Kim mi pevně přidržela sklenici. Srdce mi bušilo do žeber. „Slyšíte to?“ zeptala jsem se.

Samozřejmě že to neslyšela. Jenom já jsem slyšela tisíc bušících křídel. Sdělovala mi, že se Krásní mrtví vrátili.

* * *

V tomto ročním období nastává noc časně. Byla už tma, když jsem projela kolem modrého neonového kříže na strmém svahu pod Krocaním hřebenem.

Vrátili se! Opakovala jsem si pořád dokola. Byla jsem o tom přesvědčená. Jak jinak bych slyšela ta křídla

a cítila, jak mi svým tlukotem chtějí zabránit, abych Kim v její ordinaci cokoliv vyklopila? Zeptejte se, jak mi bylo, když jsem před ní omdlela, a já vám řeknu, že jsem necítila žádnou hrůzu, ale čistou radost, protože ve Foxtonu, sotva hodinu jízdy odtud, na mě čekal Phoenix.

Je to magořina – jsou mrtví a ty se za nimi slepě řítíš. Jako bych při jízdě slyšela suchý hlas Hannah. Je to příšerný, Darino. Naskakuje mi z tebe husí kůže.

Jordan by mi tohle do tváře neřekla. Nasadila by ten svůj starostlivý výraz a probrala by to s Loganem. Řekl by jí, jak jsem se hrozně změnila, jak se od něj odtahuju a jak už se přestal o něco snažit.

Nade mnou se klenula nekonečná černá obloha posetá bledými stříbrnými hvězdami. Vyděsil mě ušatý jelenec, vyskočil mi z mlází přímo před přední světlá, málem jsem sjela z cesty. Pevně jsem sevřela volant a pokračovala dál.

Konečně jsem dorazila do Foxtonu, kde cestu lemovalo několik malých dřevěných domků. U starého koloniálu jsem zabočila doleva, vyjela na polní cestu podél bystřiny a dál do hor. Projela jsem kolem místa, kde se Matt Fortune a Bob Jonson zřítily na svých harleyích z útesu.

Vzpomínala jsem na to – na řev dvou motorů, než to strhli dolů, na ty dokonalé oblouky, ve kterých vyletěly motorky do vzduchu, než zmizely z dohledu. A na to, jak se potom rozhostilo ticho, a já věděla s jistotou, že jejich smrt osvobodila Jonase.

Ostře jsem vybrala zatáčku, pneumatiky zakvílely. Nechala jsem za zády rybářské chatky a rozjela se do pus-
tiny. Za chvíli dojedu na konec cesty.

A už jsem tam byla – věž vodojemu na hřebeni byla
v tomto ročním období lépe vidět, protože osiky kolem
byly holé. V měsíčním svitu jejich bílé kmeny téměř zá-
řily, a když jsem zabouchla dveře od auta a rozběhla se
k nim, svítily mi na cestu jako pochodně.

Tak pojďte, křídla, spusťte to! pomyslela jsem si. Čekala
jsem, že narazím do bariéry, která vetřelcům bránila vejít –
měli jste podivný pocit, jako by vás tlačily zpátky miliony
křídel, hlava se vám motala, nalétávaly na vás šílené přízra-
ky, umrlčí lebky s prázdnými očními důlky vám visely nad
hlavou, šklebily se na vás. Byla to práce Huntera a Krás-
ných mrtvých. Měli moc přivolat mrtvé. Otočili jste se
na patě a s ječením jste seběhli z hory jako roztřesené tros-
ky a tam dole vám nikdo nevěřil, maximálně vám nabídli
silnou kávu a přesvědčovali vás, že se vám to jen zdálo, že
jste to přehnali s pitím nebo drogami, že to byl zkrátka špat-
nej trip. A nebylo divu, když si uvědomíte, co všechno se
událo v Ellertonu za poslední rok. Čtyři mrtví mladí lidé...

Došla jsem k vodojemu, bylo tam ticho a bezvětrí, nic
mi nebránilo brodit se dál zmrzlým sněhem dolů ze sva-
hu kolem plotu, slyšela jsem jen křupat vlastní nohy,
s každým krokem jsem se propadala po kolena. Až jsem
konečně došla na prázdný dvůr.

Jak bych asi vypadala při pohledu ze vzdáleného hřebene? Malá černá postavička uprostřed bílých kopců, po kolena zabořená ve sněhu. Otočila jsem se k domu, ale potom jsem si to rozmyslela a zamířila místo toho ke stodole. Žádné světlo ani známka po nějakém pohybu. Jako by sem celá desetiletí živá noha nevzkročila.

A při pohledu zblízka? Vystrašená tvář, lesklé černé oči, třesoucí se ruka zatlačí na vrata stodoly. Otevrou se. Je vám asi jasné, že to světélko naděje, které jsem spatřila u Kim v ordinaci, vyhasínalo. Byla jsem zoufalá.

Phoenixi. Pokouším se zašeptat jeho jméno, ale má ústa zůstávají němá. Tiché stíny ve stodole nic neruší.

Hunter hraje psychohry. Přesvědčil mě, uvěřila jsem, že se sejdu s Phoenixem, jenom aby si mě udržel. Je to ve skutečnosti tak, že Krásným mrtvým nedovolí, aby se vrátili, ale chce mě držet ve svém područí. Věřte mi – svrchovaný pán Hunter mě bez mrknutí oka klidně vystaví takovému utrpení.

Zírala jsem do prázdné černé stodoly. Cítila jsem, ale neviděla, jak se nade mnou klene vysoká střecha, rozbité schody vedoucí na seník, poloshnilé stáje, kde byli kdysi koně.

Potom jsem vyšla zpátky na dvůr – maličká černá postavička ztracená v obří bílé míse. Co teď? Co si počnu? Odejdu z údolí, pryč od svého snu.

Vykročila jsem. Nejdřív jsem se neohlížela. Přiběhla

jsem sem s nadějí, jako vlna sbírající sílu, abych se tady roztržila a rozbila. Odcházela jsem odtud vyčerpaná, bez síly, a doprovázel mě jen dutý zvuk oblázků smývaných z břehu.

Byla jsem už v půlce kopce, když mě něco nutilo, abych se obrátila. Viděla jsem čtverec stodoly v měsíčním světle a prázdné stavení na opačném konci dvora. Nic se nezměnilo. Znovu jsem se otočila a pokračovala v chůzi.

„Darino,“ ozvalo se tlumeně do ticha pod hvězdami.

Zařala jsem zuby, nehodlala jsem se otočit. *Ne, Hunt-
re. Tentokrát ne.* Ale zastavila jsem se. Čekala jsem a naslouchala.

„Darino, to jsem já.“

„Jestli je to nějaká další psychohra...“ zamumlala jsem, ale nakonec jsem se otočila.

Na verandě domu se objevilo světlo. Houpalo se a poblikávalo, jako by někdo stál venku na mraze, držel zvednutou petrolejku a chtěl, abych se vrátila.

Konečně! Ano, otočila jsem se a rozběhla dolů, klopytala jsem z kopce. Rozbrečela jsem se úlevou a oslepená slzami jsem narazila do ostnatého drátu a roztrhla si bundu.

Na verandě blikalo světlo. „To jsem já,“ řekla Summer.

* * *

Podle hlasu poznáte hodně. Většinou to není to první, čeho si na člověku všimnete, ale když dáváte pozor, poznáte, jestli je ten člověk vystrašený, nervózní, veselý nebo smutný – ani ho nemusíte vidět.

Tak například můj hlas. Mluvím rychle a tiše. Jim pomalu a hlasitě. Mám chuť mu říct: „Ztiš to, prosím, zpráva přijatá, díky.“

Hlasy se shodují s jejich majiteli. Zamyslete se nad tím, vyzkoušejte si to – pochopíte, co tím myslím. Takže: Summer má hlas, který se k ní hodí a je zvláštní.

„To jsem já,“ řekla a pozvedla lampu nad hlavu.

Srdce mi roztaje pokaždé, když promluví. Má hlas jako med, jako byste se ocitli na rozkvetlé louce, kterou provívá něžný vánek.

Vpotácela jsem se na verandu. Zavedla mě dovnitř do kuchyně, postavila lampu na stůl a počkala, až popadnu dech.

„Nezdá se mi to, že ne?“ zalapala jsem po dechu.

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Hej, Darino. V klidu, jo?“

Zavřela jsem oči a znovu je otevřela. Summer tam pořád byla. „Kde je Phoenix?“ zeptala jsem se.

„Je na cestě. Bude tady brzo.“

„Kdy?“

Prohledala jsem všechny kouty, vyběhla nahoru do ložnice a zase zpátky.

„Summer, já ho musím vidět!“

„Já tě slyším,“ řekla tiše, bylo to jako povzdech smíšený se slovy. „Rozumím.“

„Proboha, byli jste pryč celou věčnost!“ Klesla jsem do houpacího křesla u prázdného sporáku. „Byla jsem tady úplně rozsekaná.“

„Já vím. Ale znáš Huntera – to on určuje pravidla. Prohlásil, že se v žádném případě nemůžeme vrátit, dokud nebude připravený.“

Zhluboka jsem se nadechla, potom jsem prudce vydechla. Snažila jsem se, aby to nevyznělo trpce: „Takže teď to konečně dovolil. Proč si to rozmyslel?“

„Našel někoho, koho hledal, a potom přišel pro nás – pro mě, Phoenixe, Icemanu a Donnu.“

Počítala jsem Krásné mrtvé, jak je vyjmenovávala. „Co se stalo s Eve a jejím dítětem?“

„Netuším. Nebyla ve skupině. Víme, že se nemáme na nic ptát.“

„A nezajímá vás to?“

„Zajímá.“ Summer se schoulila do červeného vlněného saka. Na jeho límečku byly vyšité drobné bílé kvítky. Kolem krku měla uvázanou vlněnou šálu krémové barvy. „Tentokrát jsem tady jen já, Donna, Iceman a Phoenix. Plus ten nový chlápek.“

„Nový chlápek?“

„Je to starší muž, asi jako Hunter. To je všechno, co vím.“

„Jak to, že tě Hunter poslal dřív než ostatní?“ Odpověď jsem už tušila – byla teď řada na Summer. Čekala na své osvobození, po Jonasovi a Arizoně, před Phoenixem.

„Zítřka mám narozeniny. A pak zbývá dvacet jedna dní do prvního výročí.“

Její narozeniny jsem měla napsané v diáři stejně jako datum, kdy byla zastřelená – bylo to v sobotu třináctého dubna. Měla jsem ten den také vyrytý v hlavě, vypálený pod očními víčky, vyleptaný na sítnicích – jinými slovy naprosto nezapomenutelný.

„Hunter mě poslal, abych tě vyzvedla,“ vysvětlovala.

„To jsi byla ty, tam u Kim v ordinaci?“ Samozřejmě, byla tam, použila svoji zombijskou moc a sama neviditelná poslouchala každé slovo, postavila bariéru z křídel. „Je to zvláštní – Kim si myslí, že můj problém spočívá v tom, že tě už nikdy neuvidím a neuslyším, jak mi říkáš *ahoj*.“

„Já vím,“ usmála se. Domněnka psychiatricky ji rozveselila. Summer byla jemná a takový byl i její smysl pro humor. „Vedla sis dobře.“

„Málem jsem to nedala,“ nesouhlasila jsem. „Málem jsem ti to všechno pokazila.“

„Ale nakonec jsi to zvládla. Nevyzradila jsi ani slůvko.“

Povzdechla jsem si. „Věděla jsem, že kdybych to udělala, Hunter by tě už nikdy nepustil sem na odvrácenou stranu – ani tebe, ani...“

„Phoenixe,“ skočila mi do řeči. Tvář ve světle lampy měla nečitelnou, oči zastíněné. Zvedla ruku a přehodila si pramen vlasů přes ucho. „Nemáš to lehký.“

„Lehký, nebo těžký, o tom to není,“ zasmála jsem se. „Představ si, že ti nad hlavou visí meč a čeká na tvůj sebemenší nesprávný pohyb. Když ho uděláš – *svist!* Ostří ti přejede přes krční žílu.“

„Auvajs!“ Nastalo ticho, přerušované jen prskáním petrolejky. Plamen zeslábl a potom uhasl. Ponořily jsme se do tmy.

„Došla šťáva,“ vysvětlila Summer. Zamířila ke stolu, odšroubovala zátku na baňaté lahvi a nalila do lampy petrolej. Ostrý pach mě zaškrábal v krku, potom škrtla zápalka, vyskočil plamínek a petrolejka se zase rozsvítila. „Chci tě o něco požádat,“ řekla mi tiše Summer.

„Jasně. Povídej.“

„Zítra, na mé narozeniny, běž navštívit moji mámu a mého tátu.“

„Oukej,“ souhlasila jsem bezstarostně, ale necítila jsem se tak. Otec Summer, Jon Madison, moji návštěvu určitě zvládne, ale její matka Heather... s ní to bude složitější. Byla umělkyně, hodně uzavřená, a říkalo se, že se ze smrti své dcery ještě pořád nevzpamatovala.

„Nebude to lehký,“ upozornila mě Summer. „Šla bych tam sama, ale Hunter mi to nedovolil.“

„Zakázal ti jít se podívat domů?“

Potrásla hlavou. „Bylo by kolem toho příliš mnoho emocí – vidět mamku a tatku, domov... Hunter říká, že bych to nezvládla.“

„A má pravdu?“

„Naprosto,“ povzdechla si. A potom pragmaticky dodala: „Náš svrchovaný pán má vždycky pravdu.“

„Tak já je navštívím za tebe,“ slíbila jsem jí. „Zítra v poledne. Budu ti referovat, jak to dopadlo, žádnéj problém.“

„A mezitím musíš odjet domů.“ Summer ke mně přistoupila a pohlédla mi upřeně do očí. „To je další z Hunterových rozkazů.“

Ve zlomku sekundy, během kterého jsem přijala tuto informaci, se mi stáhl žaludek a začala jsem pěstí. „Ne. Chci být tady, až se Phoenix vrátí.“

„Nechci se s tebou hádat. Jenom tlumočím, co mi řekl Hunter: ‚Pozdrav se s Darinou a pošli ji domů. Řekni jí, aby čekala, až pro ni pošlu.‘“

„Abych čekala? Čekám už milion let. Prosím, Summer, nenuť mě odejít.“

Zůstanu, je mi jedno, jak dlouho. Budu stát u vrat stodoly, než se zvedne vítr a začnou tlouct neviditelná křídla, a budu u toho, až se Phoenix zhmotní, obklopený aurou měkkého bílého světla.

Summer vedle mě poklekla a pohlédla mi upřeně do očí. Nečekala jsem to – udeřila mě svojí zombijskou

silou, omráčila mě a zbavila vůle. Upřela na mě mrazivý pohled, mysl mi ve spirále odlétla do jiného prostoru. Vznášela jsem se v něm, slabá jako bezmocné kotě, ochotné udělat cokoli, co mu poručí.

„Nezlob se, musela jsem to udělat,“ zamumlala a vyvedla mě ven z domu na dvůr.

Neubránila bych se, ani kdyby na tom záležel celý můj život. Stoupala jsem volky nevolky vzhůru po zasněženém svahu ke svému autu.

Po větru mě vyprovázel její hlas – něžný jako zamilovaná píseň, hlas mé nejlepší kamarádky Summer, kterou jsem hned po Phoenixovi postrádala na světě nejvíc. „Hunter tě brzo zavolá zpátky,“ slibovala. „A přísahám, Darino – Phoenix tady bude.“

Na ruce jsem měla krev. Nevěděla jsem, jak jsem k ní přišla, ale když jsem si ji smývala v koupelně, na dveře zaklepala Laura.

Dívala jsem se, jak se krev v umyvadle mísí s čistou vodou.

„Darino, jsi v pořádku?“ Zdálo se mi, že se nutí do klidu, uvnitř zřejmě celá vystrašená. „Kde jsi byla? Víš, že už je po půlnoci?“

„Jsem v pohodě,“ tvrdila jsem. „Zapomněla jsem, kolik je hodin.“ Opláchla jsem si obličej studenou vodou a osušila si ho ručníkem, otevřela skříňku a sáhla po náplasti. „Běž si lehnout, mami.“

„Nemohla jsem usnout, čekala jsem, až uslyším tvoje auto.“

Představila jsem si, jak přešlapuje za dveřmi, a rukou

si svírá u krku župan. Ve zdi, kterou jsem mezi námi vystavěla, se najednou uvolnila jedna cihla a mně došlo, čemu svoji matku vystavuji. Vsunula jsem ruku do kapsy džínsů a otevřela jsem dveře. „Kuku! Neboj, jsem v pohodě!“

Laura byl bledá, její oči vypadaly tmavší – měla rozmazané líčidlo. Byla vyčerpaná. „Proč to mezi námi nemůže být... jako... jako dřív?“ hlesla prosebně.

Měla na mysli dobu, kdy mi bylo deset, vyskočila jsem ze školního autobusu a rozběhla se k našemu domu, kde pekla cukroví, odkopla jsem v chodbě boty a táta o ně zakopl, když se vrátil z práce domů. Jo, tenkrát pekla cukroví. A já cvičila gymnastiku na verandě.

„Je to mezi náma dobrý, mami.“ Protáhla jsem se kolem ní do svého pokoje. *Hezkej pokus, Darino, ale trochu nepřesvědčivej.*

* * *

Jim si u snídaně všiml náplasti. „Co se ti stalo s rukou?“

„Nic. Řízla jsem se o plechovku.“ Seděla jsem u stolu v kuchyni, ale jenom jsem míchala vločky v misce a nechávala je nasáknout. Čekala jsem, až mě Hunter zavolá, na nic jiného jsem nemyslela.

„Spala jsi?“

„Jo.“

„Nevypadáš na to.“

Přimhouřila jsem oči a zvedla se. V komunikaci s Jimem se snažím nepoužívat v žádné větě víc než dvě slova. A konverzace mezi námi trvá maximálně třicet sekund.

Sledoval, jak si беру z poličky u dveří klíče od auta. „Kam jedeš?“

„Ven.“ Kamkoliv, jen nezůstat doma s ním. Abyste tomu rozuměli: tenhle člověk mi nic špatného neprovedl. Jenom se dal dohromady s Laurou, když táta odešel. Ne-ní to žádný sériový vrah ani nic podobného.

Nasedla jsem do auta a jela do města. Na návštěvu u Madisonových bylo ještě brzo, tak jsem se rozhodla dát si kávu ve Starbucksu, zapnula iPod a poslouchala nahrávky, které dala Summer na své demo CD. V den jejích nedožitých narozenin se to docela hodilo. Začala hrát jedna smutná písnička, kterou složila po Jonasově smrti pro Zoey, jež v té době prodělávala řadu operací a nevěděla, jestli bude ještě někdy chodit. *Nechci se loučit*, těmi slovy se Summer dostala Zoey přímo do hlavy, vyjádřila tím, co určitě cítila. Ta písnička se jmenovala *Rudé nebe* a hrála v ní ta nejsmutnější kytara, jakou jste kdy slyšeli.

„Ahoj!“ U mého stolku se zjevila Jordan s Loganem v závěsu.

„Ahoj.“ Vyndala jsem si sluchátka a obrnila se v očekávání Jordaniných rad a vyčítavých pohledů víte koho.

„To je super,“ řekla mi.

„Co?“

„Vidět tě v nákupním centru. Právě dnes – na narozeniny Summer.“

„To není nic zvláštního,“ nesouhlasila jsem. „A navíc, Jim mě už vytácel.“

Usedli naproti mně, Logan si své dlouhatánské nohy natáhl stranou a zablokoval mě jimi.

„Nevypadáš moc dobře,“ sdělila mi Jordan.

„Díky. *Chtěla* jsem dnes být celá pobledlá a zajímavá.“

„Mise dovršena,“ zabručel Logan.

Jordan do něho šfouchla loktem. „Ve škole je to všechno na hovno,“ informovala mě, významně se nezmínila o tom, že jsem se nezúčastnila posledních zkoušek na koncert na počest Summer. „Mám zpoždění se dvěma úkoly.“

„Jen se dvěma!“

Zašklebila se a potom se zvedla a šla objednat kávu. Osaměli jsme s Loganem a snažili se navzájem vyhnout pohledu.

„Není to tak, jak si myslíš.“ Naklonil se přes stůl a sepnul ruce. „Já a Jordan – my spolu ne...“

„A ona o tom ví?“ rázně jsem ho přerušila. Jordanina řeč těla mi říkala něco jiného.

„Řekl jsem jí to narovinu – že spolu budeme kamarádi.“

„Logane, proboha! Vzpamatuj se!“

„Já Jordan nemiluju,“ vyhrkl nervózně.

Pořád to ještě nechápal. „Není to všechno jen o *tobě*.“

Nakonec – proč ho nepřitahuje? Jordan je vysoká, má skvělou postavu, krásné rysy, velkou pusu – je to super kočka. A taky má dlouhé tmavé vlnité vlasy, jaké se hned tak nevidí.

Vrátila se se dvěma latté. Popadla jsem iPod. „Užijte si to!“ popřála jsem jim, překročila jsem Loganovy nohy a rychle přešla kolem toho místa, kam ten šílenec tenkrát zamířil a vystřelil.

* * *

Bylo to jako čekání na nejdůležitější telefonát vašeho života a ještě si to vynásobte tisíckrát. Když jsem nastoupila do výtahu, v puse jsem měla sucho a srdce mi bušilo. Našla jsem svoje auto a vyjela z parkoviště.

Možná jsem měla zůstat doma. Hunter předpokládá, že budu čekat tam. Už jsem málem zabočila k domovu, měla jsem strach, abych nepropásla ten životně důležitý signál, že je připravený a já mohu vyrazit do Foxtonu.

Ale dala jsem Summer slib a ten jsem musela dodržet. Hodila jsem blinkr doleva a zamířila k Westře.

* * *

Jak jsem říkala, Madisonovi bydlí ve velkém domě na okraji města. Je na kopci s výhledem na Amosovu horu na západě, ale ve srovnání s některými domy, které tam

stojí, nemáte pocit, že se tam nesmí šlapat po kobercích nebo si sednout na gauč. Rodiče Sumer nejsou žádní snobové.

Jon Madison jako architekt bohatých i slavných asi vidí něco takového hodně často. Například navrhoval nedaleký dům Taylorových – Arizonini rodiče jsou ukrutně bohatí, její nevlastní matka pracuje jako moderátorka v místní televizi. Je tváří obrazovky v koutech obývacíků všech domácností.

Možná je to dobrý vkus Heather, kterému Madisonův dům vděčí za to, že je tak útulný a přátelský. Miluje syté barvy a přírodní materiály. Podlahy v domě jsou z leštěného dřeva, v kuchyni mají pracovní plochy z růžového mramoru a na policích ručně vyráběnou keramiku.

Moc ráda jsem tam chodívala. Věděla jsem, že dnes to tak příjemné nebude.

Pohled na auta zaparkovaná na příjezdové cestě mě připravil na to, že budou doma oba, Heather i Jon. Ale když jsem zaklepala na dveře, nikdo mi neotvíral. Zaklepala jsem znovu a poslouchala. Když jsem se ani teď nedočkala žádné odezvy, sáhla jsem na kulatou kliku, otočila jí a vešla dovnitř.

Bylo to tak divné. V hale to vypadalo, že dům stále žije – na věšácích visely bundy, aktovka Jona Madisona ležela odhozená na koženém gauči –, ale něco bylo jiné, naprosto jiné. Ne, ne *něco*. Byl to pocit. Změnila se atmosféra toho domu: už nebyla hřejivá a přátelská jako ta,

o které jsem vyprávěla. Spíš bych ji popsala jako studenou a prázdnou, jako by z domu vyprchal jeho duch. Duch *Summer*, abych to upřesnila. A víte co? Nehrála tam žádná hudba – a to nebylo vůbec dobře.

„Haló?“ zvolala jsem. „Je někdo doma?“

Dveře od Heatherina ateliéru byly otevřené, tak jsem to tam šla prozkoumat. Spatřila jsem plátna naskládaná kolem stěn, napůl dokončený obraz na stojanu, ale žádnou známku života jsem tady taky neviděla. Na pracovním stole měly být napůl vymačkané tuby s barvami a řada štětců, čekajících, až je někdo vezme do ruky. Vzduch nevoněl barvou tak silně jako dřív.

Vycouvala jsem z místnosti a nakoukla do Jonovy pracovny, na velké kreslicí prkno, obrazovky počítačů a model galerie, kterou navrhl pro jedno město v Novém Mexiku.

Potom jsem přešla přes halu do pokoje Summer. Nejspíš ze zvyku, protože jsem samozřejmě nečekala, že uvnitř někoho najdu.

Pokoj Summer bez Summer. Boty měla u postele, jako kdyby je právě odkopla. Na podlaze ležely zmuchlané džíny. Na stěně nad pracovním stolem měla rok starý seznam úkolů do školy. Jedna z jejích kytar byla opřená o židli.

Zhluboka jsem se nadechla a obrátila se k odchodu. Potom jsem zaslechla nějaké kroky. Zpanikařila jsem a vyděšeně jsem se schovala za dveře.

Do místnosti vešla Heather Madisonová. Zachytila jsem její profil, zvedla hlavu a překvapeně vytřeštila oči. Vydechla jméno své dcery, hlas se jí zvedl na druhé slabice, znělo to jako „Summer, jsi tady?“

Vystoupila jsem ze svého úkrytu. Světélko naděje v jejích očích pohaslo. „Nezlobte se, paní Madisonová...“

Křečovitě se zachytila židle, převrhla kytaru na zem. Rukou si zakryla oči.

„Nechtěla jsem, abyste mě tady našla.“

„Heather?“ Byl to Jon Madison, který vstoupil do místnosti s otázkou. Spatřil nás, rychle překonal překvapení a přiskočil ke své ženě. Zhroutila se mu v náručí a musel ji přidržovat, když ji odváděl do haly.

„Nezlobte se, pane Madisone.“ *Pitomá Darino, kam jsi to vlezla! Jako slon do porcelánu.* Aspoň tohle přirovnání sedí – Heather mi připomínala porcelánovou panenku, měla sněhobílou pleť a zlaté vlasy jako Summer. A já byla ten slon, který jí pošlapal krásný sen.

Vzal to s přehledem, uklidnil manželku a usadil ji na gauč. „V pohodě, Darino. Jenom jsi Heather vystrašila. Už je v pořádku.“

Paní Madisonová na mě pohlédla. Ještě jednou se potřebovala ujistit, co se vlastně stalo. „Darino?“ řekla bez stoupavé intonace i bez té zoufalé naděje, se kterou předtím vyslovila jméno své dcery.

„To jsem já, paní Madisonová. Přišla jsem se na vás podívat, zeptat se, jak se vám daří.“

„Dnes je devátého dubna,“ zbytečně připomenul Jon, na vteřinu svěřil hlavu a potom ji hned zvedl. „Rádi tě vidíme, Darino. Pozvali jsme pár lidí na skleničku, na oslavu nedožitého narozenin Summer. Sedíme na terase, chytáme trochu jarního sluníčka.“

Vzal manželku za ruku, čekal, že se vydám za nimi přes velkou kuchyň na sluncem zalitou terasu. Tam jsem se připojila ke skupině asi deseti hostů, byli mezi nimi i Allyson a Frank Taylorovi a Russell Bishop, otec Zoey.

Allyson ke mně hned přistoupila se skleničkou v ruce. „To je skvělé, že jsi přišla, Darino,“ řekla se soucitným úsměvem. „Určitě to pro tebe nebylo lehké.“

„Když jsem ještě ke všemu přišla bez pozvání,“ smutně jsem se usmála.

„Jon pozval jen rodiče,“ vysvětlovala. „Ty, kteří taky ztratili dítě.“

„Půjdu,“ vyhrkla jsem.

„Ne.“ Vzala mě za ruku. „Je tady i Sharon Rohrová. Pojď se s ní pozdravit.“

Pozdravit se s Phoenixovou matkou nebyl účel mé návštěvy, která pro mě byla už tak dost náročná. Od jeho smrti jsem se s Sharon skoro neviděla – řeknu to rovnou, vyhýbala jsem se jí. Ale teď byla tady, z vyřezávané dřevěné lavičky se na mě vyděšeně, nepřátelsky

dívala drobná prošedivělá žena. Potom se křečovitě usmála.

* * *

Povstala, uhladila si sukni a vykročila ke mně.

„Ahoj, Darino, jak se máš?“

„Dobře,“ zalhala jsem. „Jak se má Zak?“ Zak je Phoenixův a Brandonův malý bráška, je mu třináct a vyhlásil válku celému světu.

„Dobře, díky.“ Taky nečekala, že jí to budu věřit. A navíc bylo zřejmé, že mi nemá co říct. Nakonec, byla jsem jenom holka jejího mrtvého syna, osoba, která jí ho ukradla a přivlastnila si jeho city dva měsíce před tím, než ho ubodali k smrti.

Kromě toho, ještě než se to stalo, dávala mi Sharon Rohrová vždycky jednoznačně najevo, že si nepřeje být mojí přítelkyní.

„Pojď si popovídat s Frankem,“ vybídla mě Allyson a odtáhla mě od ní.

Aspoň Frank Taylor byl rád, že mě vidí. Vyprávěl mi, jaké dělá jejich syn Raven pokroky, jak má soukromého učitele, který chodí k nim domů, a novou terapii, založenou na tvůrčích činnostech, která mu pomáhá v jeho autismu.

„Zastav se u nás, kdykoliv,“ pozval mě. „Dveře máš vždycky otevřené.“

Snažila jsem se ze všech sil bezstarostně konverzovat, ale návštěva se nevyvíjela dobře. Cítila jsem, jak mě

Sharon zezadu propichuje pohledem a Jon starostlivě sleduje svoji křehkou ženu. „Musím už jít,“ řekla jsem Taylorovým. „Sbohem.“

Na konci Madisonovy příjezdové cesty jsem spatřila Brandona Rohra, jak se opírá o můj červený kabriolet. „Co tady děláš?“ vyštěkla jsem na něj. Jako bych těch lidí, které nemusím vidět, už nebylo dost.

„Chtěla jsi říct: ‚Ahoj, Brandone, jak se máš?‘“ Ironicky se na mě zašklebil. „Dobře, v pohodě. Jak se ti jezdí v autíčku, co jsem ti dal? A ty na to: ‚Je to mazlík. Jsem ti za něj strašně vděčná, Brandone!‘“

„Nemám náladu.“ Ustoupila jsem stranou. Odlepil se od auta a stoupl si těsně přede mě.

„Je tam máma?“ Zeptal se a kývl směrem k domu. Bylo mu jedno, že se na něj mračím a kroutím hlavou a snažím se nasednout do svého vozu.

„Jo, je tam. Brandone, musím jet.“ *Protože mi stojíš těsně před obličejem a protože jsi mi našel tohle auto a protože tě tvůj bratr Phoenix před smrtí požádal, aby ses o mě staral a protože nejsi on!!!*

„Chtěla, abych ji odvezl z tý párty.“

„Je tam, už jsem ti to řekla.“ Všimla jsem si, že na druhé straně ulice má zaparkovaný svůj černý nákladák a že v něm čeká Zak. „V kolik hodin jsi pro ni měl přijet?“

Pohlédl na hodinky a potom ke dveřím Madisonových. „Před deseti minutama. Mám průser. Už jde.“

Konečně se mi podařilo kolem něho proklouznout. Skočila jsem za volant a byla pryč ještě dřív, než Sharon Rohrová přešla příjezdovou cestu.

* * *

A to už mi došla trpělivost, už jsem měla dost čekání, rozjela jsem se do města, přes Centennial, odkud se táhla k horám široká dálnice, pomalu jsem stoupala, pneumatiky hučely po asfaltu a polykaly vzdálenost mezi mnou a Foxtonem.

* * *

Vím, Summer mi řekla, že mě Hunter zavolá. Jasně poručil, ať čekám. Ale ona taky použila slovo *brzo* a tomu jsem rozuměla tak, že to bude za pár hodin, hned po rozednění, že ani nebudu mít čas se nasnídat. Ne tohle nekonečné, příšerné čekání, kdy jsem se snažila nemyslet pořád na to, jak se Phoenix vrátí z toho místa, ať je to kdekoli, kde přebývají Krásní mrtví, když nejsou tady, na odvrácené straně, jak se Summer s ostatními usadí v domě a možná se pustí do nějaké práce, zapálí oheň nebo odklidí ze dvora sníh.

Nedokážu trpělivě čekat, nikdy jsem to neuměla.

Tak jsem dorazila do Foxtonu v rekordním čase, nena-máhala jsem se ani nabrat v Centennialu benzín. Předpověď počasí na Radiu Rocky mě varovala, že před soumrakem začne sněžit. *Dej mi, prosím, čas, ať dorazím na*

hřeben dřív, než se otevřou nebesa, modlila jsem se. Stanice hrála country písničky o chlapech, jak se jim ve vězení stýská po jejich holkách, a o holkách, jak se mstí svým ničemným, nevěrným chlapům. Vypnula jsem tu hudbu a soustředila jsem se na zamrzlé kaluže na polní cestě kolem bystřiny.

O tom sněhu měli pravdu jen napůl – z vrcholků hor se přivalila mračna, ale dřív, než v rádiu předpovídali. Nejdřív se začaly snášet malé vločky, bíle poprášily polní cestu. Potom se zvedl vítr a ocitla jsem se ve sněhové bouři. Sníh narážel do předního skla rychlostí, kterou stěrače nestíhaly, a zanedlouho jsem musela zastavit a očistit sklo.

Obrat' to a vrat' se, říkal mi varovný hlas v hlavě. *Tohle není auto do vysokého sněhu. Co když sjedeš z cesty?*

Odkdy se chovám jako svoje matka? Ignorovala jsem ten rozumný hlas, vrátila se do auta a jela dál. Ale pod hřebenem jsem musela zastavit, slyšela jsem motorek stěračů, jak zakňučel a potom utichl. A pak už mi jen zbývalo vybrat si ze dvou možností: zůstat sedět v autě se zapnutým topením, dokud mi nedojde benzín, anebo jít hledat Phoenixe pěšky.

Volba byla jasná – vytáhla jsem z kufru vysoké boty, zapnula jsem si bundu až ke krku a zamířila do hor.

Ale když jsem dorazila k osikovému hájku, vítr se usadil a už tak hustě nesněžilo. Mraky se trhaly, vykukovala

pod nimi modrá obloha. Říkala jsem si, že to je znamení, že jsem udělala správně, když jsem nedbala Hunterových příkazů, a pospíchala jsem dolů ze svahu.

Byla jsem si jistá, že uvidím Phoenixe, že si padneme do náručí a budeme dělat všechno to krásné klišovité kolem. Byla jsem o tom skálopevně přesvědčená, v mé mysli to opravdu tak bylo: Pevně mě objímá, když promluví, srdce mi roztaje, šedivý svět je najednou plný barev. Na tváři cítím jeho dech.

Nový sníh zakryl výmoly ve svahu, každou chvíli jsem zakopla. Bylo mi jedno, že nemám rukavice ani šálu a že jsem si do bot nabrala kilo sněhu. Radostně jsem si přehrávala sen o setkání.

A tak jsem byla překvapená, když se v domě nesvítilo, ale potom jsem si řekla, že ještě není tma. Na dvoře nebyly ve sněhu žádné stopy, ale právě napadl čerstvý sníh, a jak už jsem říkala – Krásní mrtví možná šlépěje ve sněhu nezanechávají. Z komína se nekouřilo. Zpomalila jsem chůzi.

Není tady! Praštilo mě to jako pěst do břicha. Málem jsem se zlomila v pase a objala jsem se rukama, abych se vzpamatovala. *Idiotko – vždyť on tady není!*

Když jsem se nad tím zamyslela, bylo to jasné. Hunter mě nezavolal, nahoře na hřebeni nebyla žádná bariéra z tlukoucích křídel. Krásní mrtví *vždycky* stavěli varovnou zeď proti vetřelcům z odvrácené strany, i když vě-

děli, že jsem to já. Domnívala jsem se, že to bylo pro případ, že bych s sebou někoho přivezla a schovala ho v kufru auta – Hunterova paranoia. Každopádně, ta křídla tam byla *vždycky*. Stála jsem na dvoře a nevěděla, co mám dělat.

Potom jsem si vzpomněla na Summer – aspoň ona tam někde musela být, možná seděla v domě a trpělivě čekala, což je věc, kterou já naprosto neovládám. Ve vteřině, kdy mě to napadlo, jsem se rozběhla tryskem na verandu, ale když jsem vzala za kliku, dveře byly zamčené.

Zbývala už jen stodola. Ano, to je ono – Summer má plné ruce práce, chystá dřevo na topení, hází ho do pytle, který pak dotáhne do domu ke kamnům, anebo spravuje něco rozbitého.

Vykročila jsem ke stodole, napínala jsem uši. Usilovně jsem se soustředila – sice jsem neslyšela ani hlásku, ale za vraty jsem něco tušila. Měla jsem intenzivní pocit, že stodola není prázdná.

Natáhla jsem ruku po závoře a potom jsem zaváhala. V tu chvíli zvedl poryv studeného větru čerstvě napadavý sníh, odfoukl mračno ledových vloček na vrata.

Ten vítr byl tak ledový, zesílil, opřel se do vrat, až zarachotila, celou mě zasypal mrazivými bílými vločkami. Musela jsem se dostat dovnitř stodoly, abych neumrzla. Tak jsem zvedla tu závoru... a v tu chvíli se mi sen o romantickém znovushledání totálně rozplynul.

Byli tam všichni – Krásní mrtví –, stáli v kruhu v tom přítmí, upírali oči na Huntera a toho druhého šedovlasého chlápka přibližně stejného věku, kterého jsem nikdy předtím neviděla. Rozeznala jsem Summer v jásavě červeném vlněném saku, které měla na sobě předchozí den, Donnu v dlouhém šedém kabátě, Icemana v černé lyžařské bundě – a Phoenixe.

Byl ke mně otočený zády, ale věděl, že tam jsem.

„Phoenixi,“ musela jsem vyslovit jeho jméno. Když mě uslyší, určitě se odtrhne z toho kruhu a přijde za mnou.

Hunter zvedl hlavu a pohlédl na mě. Cítila jsem, jak ledový vítr zesílil, jak buší do vrat za mnou.

Ale Phoenix se neotočil. Jako kdyby mě neslyšel. Věděla jsem, že to tak není – supersluch patří k jejich základní výbavě, a navíc dokážou číst myšlenky –, jistě moc dobře ví, jak toužím po jeho náruči.

Za všechno mohl Hunter, udělal nám to naschvál, svojí zombijskou silou potlačil Phoenixovu svobodnou vůli, držel nás od sebe.

„Phoenixi,“ vykřikla jsem prosebně.

Hunter vystoupil z kruhu. Byl vyšší a mohutnější, než jsem si ho pamatovala, oči měl vsazené hlouběji, ústa stažená do rovné přísné linky a na čele měl pořád to znamení smrti – vytetovaná andělská křídla v místě, kudy mu prolétla do mozku vražedná střela. Vykročil ke mně, vrtěl hlavou.

A potom si už nic nepamatuju. V očích svrchovaného pána jsem spatřila hněv. Ovládl mě a srazil na kolena, i když přitom ani nepohnul prstem. Tělem mi projela ostrá bolest, hlava se mi zatočila a rozostřil se mi zrak – bylo to podobné tomu, co mi udělala Summer, ale stokrát silnější. Namísto Hunterovy postavy mi ve tmě před očima zuřivě poletovala rudá světýlka, pableskovala do oranžova, potom bledla a nakonec jsem se ocitla v černo-černé tmě. Neviděla jsem vůbec nic. Vzpomínám si, jak jsem se chtěla něčeho pevného zachytit, a potom už všechno ovládla bodavá bolest v hlavě a uši mi zahlušil tlukot křídel.

Hlavou mi ve vzdušných vlnách hlasitě svištěly miliony neviditelných křídel, do tváře se mi opřel chlad. Oslepená jsem klesla k zemi. Volala jsem o pomoc, ale byla jsem sama.

A potom všechno utichlo, slyšela jsem jen slábnoucí zvuk Hunterových odcházejících kroků. A pak utichl i ten a všechno se ponořilo do tmy.

Nevím, jak dlouho jsem byla v bezvědomí. Když jsem přišla k sobě, byla tma a byla jsem sama.

Netušila jsem, kde jsem ani jak jsem se tam dostala.

Zavřela jsem oči a znovu jsem je otevřela. Byla jsem na nějakém vlhkém místě, kde to páchlo zatuchlinou. Byla tam hrozná zima.

Chvíli jsem zůstala ležet a zkoumala, co mě bolí, potom jsem zvedla hlavu a překulila se na bok. Pak jsem se vyhrabala na kolena, zaúpěla, zvedla se na rukách, ale hlava mi klesla. Měla jsem pocit, jako bych ji měla plnou nějaké kaše.

Vítr otevřel vrata, potom jimi zase práskl, vzpomněla jsem si, kde asi jsem. S námahou jsem se napřímila a pokusila se vykročit.

Když jsem došla k velkým dřevěným vratům, zatáhla

jsem za ně. Nešlo to. Tak jsem do nich zatlačila. Vrata povolila a já jsem vykročila ven. Svítil měsíc.

Měli jste někdy sen, ve kterém jste poznávali nějaké místo – třeba to, kde jste byli někdy na prázdninách, ale nevěděli jste to jistě a snažili jste se bezvysledně dostat někam, ale vlastně jste nevěděli kam? Líp to vyjádřit neumím, ale nějak podobně to bylo – ano, už někdy předtím jsem viděla ten starý nákladák na dvoře, ale nedokázala jsem si vzpomenout kdy a kde. Jasně, poznávala jsem ten starý ranč, tu verandu s úhledně naskládaným dřevem na jednom konci, ale... jak jsem se sem dostala a proč? Potom jsem spatřila dva chlápky, které jsem neznala, jak na verandě pijí pivo. Možná mi pomůžou.

Au – hlava mě bolela a cítila jsem podivnou prázdnotu, když jsem k nim vykročila. Ten starší se na mě díval, ten mladší měl na sobě černou lyžařskou bundu. Ten šedovlasý chlapík s vlasy staženými do copu vypadal, že na mě má vztek. Ten v černé bundě mě určitě slyšel přicházet, protože se ohlédl a potom se podíval na svého kumpána, jako by čekal, že mu řekne, co má dělat.

„Zůstaň tam, kde jsi, Darino,“ zarazil mě v chůzi ten starší.

Zůstala jsem tedy na místě, chvěla jsem se a bylo mi hrozně.

„Huntere, cos jí to udělal?“ zeptal se ten mladší chlapík. Znělo to znepokojeně. „Tys jí úplně vymazal paměť?“

„No a co?“ Ten, který byl oslovený jako Hunter, nehnul ani brvou. Jenom mě probodával ledovým pohledem.

„A co Summer?“ zeptal se ten mladší.

Pokrčil rameny. „Pokud Darina neposlouchá rozkazy, k čemu nám je?“

„Ví Phoenix, co jsi udělal?“

Hunter tentokrát zamžikal a zavřel oči. Zbavena jeho upřeného pohledu jsem si troufla rozhlédnout se po zasněženém dvoře. Srdce mi bušilo. Proč mluví o Phoenixovi, jako by stále žil? Phoenix je mrtvý! Tolikrát jsem to slyšela nahlas vyslovit! Z jaké planety jsou ti dva?

„Phoenix je v domě se Summer,“ řekl Hunter. „Řekl jsem Donně, aby vzala Deana k Andělské skále a ukázala mu teritorium. Dean je teď pro mě nejdůležitější ze všech.“

„Takže Phoenix neví, že jsi Darině vymazal paměť?“ nedal se odbýt ten mladší chlapík. Dokonce sešel z verandy, jako by se chystal jít mi na pomoc. Hunter na něho vrhl ledový pohled a on se zarazil v půli kroku.

A já jsem zatím stála uprostřed té noční mýry a na místě, kde jsem měla mít paměť, mi zela černá díra.

Hunter sešel na dvůr místo něj. Stáhl se mi žaludek. Chtěla jsem couvnout, ale nohy jsem měla vrostlé do země. „Co myslíš, Darino – měl bych tě nechat odejít domů s vymazanou pamětí?“ dráždil mě. „To by možná nebyl

špatný nápad. Nic by sis nepamatovala, vůbec nic – to mi věř.“

Pohlédla jsem mu zpříma do tváře, do těch šedých očí pod vystouplým čelem, ze kterého měl dozadu sčesané vlasy. Bradu měl ostře řezanou a ústa stažená do přísné linky. V tu chvíli mi došlo, že nemá cenu se s ním hádat – byla jsem zcela a naprosto v jeho moci. A taky jsem pochopila, že je to on, kdo může za to, co se mi stalo – za to zatmění, bolest hlavy, za můj totální zmatek.

„Tvá mysl by byla úplně prázdná,“ upozorňoval mě. „Nevzpomínala by sis na nic – vrátila by ses k rodině, chodila do školy, truchlila po Phoenixovi a snažila se s tím naučit žít. Kladla bys jednu nohu před druhou stejně jako všichni ostatní pozůstalí v Ellertonu.“

Ne! Chtěla jsem na něho zařvat, ale z úst se mi nevydral ani hlásek. *Já Phoenixe nikdy neopustím!*

„Uděláš to, věř mi.“ Hunter do mě zabodl oči, jako by četl mé nevyřčené myšlenky. „Tvé spojení s ním se oslabí. Bude se ti po něm dál stýskat – nejdřív každý den, potom si na něho vzpomeneš jednou za týden a potom se posuneš dál a začneš znovu žít.“

„Takhle to nefunguje,“ řekla jsem mu hořce. „Vy tomu nerozumíte. Já budu Phoenixe pořád milovat.“

Hunter měl všechno promyšlené. Zkřivil ústa do pochybovačného úsměvu a v tu chvíli dovolil Phoenixovi vyjít dveřmi na verandu. O zlomek vteřiny později mi

nalil zpátky do hlavy všechno, co jsem věděla o Krásných mrtvých.

Znovu jsem se poroučela k zemi, ale tentokrát Hunter dovolil Phoenixovi, aby tam byl a zachytil mě. Konečně nastala chvíle našeho opětovného shledání – držel mě v náručí. Ale nebylo to tak, jak jsem si představovala: byli jsme jako dvě loutky, které vodí svrchovaný pán na drátcích.

Phoenix mě zachytil, pevně mě k sobě přivinul a já se choulila v jeho náručí tak dlouho, dokud se mi nevyjasnilo v hlavě. Zavedl mě pak do domu a nahoru po schodech do ložnice, kde mě položil na postel.

„Všechno bude v pohodě,“ sliboval, naklonil se nad mnou a dotkl se rty mé tváře. „Hunter se smíloval.“

Ve světle petrolejky jsem viděla jeho tvář, zvedla jsem ruku a dotkla jsem se jeho hladké, chladné kůže. „Je mi to líto,“ zašeptala jsem.

Phoenix se posadil na okraj postele. „Co je ti líto?“ Odtáhl mi ruku ze své tváře a políbil mě na prsty.

„Že jsem naštvála Huntera. Že jsem všechno pokazila.“

„Hej, Hunter se naštve hodně snadno. Nechtělas to udělat.“

„Neutěšuj mě! Řekni, že jsem idiot! Že jsem ho vyprovokovala!“

Obezřetně se usmál. „Jsi idiot, ale jsi *můj* idiot.“

„Chce se mi brečet!“ Položila jsem hlavu na polštář, odvrátila jsem od něj obličej. „Myslela jsem si, jak nebudeme šťastní – spolu, zase tady!“

„Neplakej,“ řekl prosebně a lehl si vedle mě. „Jsi tady. Já jsem tady.“

„Kde jsi byl, Phoenixi? Proč jsi byl tak dlouho pryč? Já vím, neříkej to – Hunter je ten, kdo rozhoduje. Nemáš na vybranou.“

Phoenix si k sobě otočil moji hlavu. „Tak to je,“ přiznal. „Musíme se s tím smířit.“

„Ale – já si pořád přeju, aby to bylo jako dřív,“ zašepkala jsem. Ležel tak blízko vedle mě, hleděl na mě svýma jasnýma očima, hltal pohledem každický detail mé tváře, jak jsem mluvila, prsty mi přejížděl po rtech, cítila jsem, jak jsme si blízcí, jako bychom se nikdy nerozloučili. „Vzpomínáš, jaké to bylo, tenkrát, když mezi námi nikdo nestál?“

„Pamatuju si každou vteřinu, kterou jsme spolu prožili. Mám to všechno uloženy, tady.“ Poklepal si na čelo a potom si stiskl spánky. „Víš, co bych si přál?“

„Co? Abychom měli víc času?“ Zbývaly nám dva měsíce, to bylo všechno. Osm a půl týdne s Krásnými mrtvými.

„Abych to všechno mohl dát do nějaký láhve a zapuntovat to tam. Nechci, aby mi z toho unikl jedinej okamžik. Přál bych si, aby se mnou zůstal tvůj hlas,

napořád, ať budu kdekoliv, aby se na mě koukaly tvoje oči... jako teď, když se objímáme a ležíme vedle sebe.“

„Tohle jsi mi ještě nikdy neřekl.“

„Nikdy jsem nenašel ty správný slova,“ zašeptal. „Ale tys to věděla.“

Přikývla jsem. „Ať mluví srdce – to jsi mi jednou řekl. Ale když ta slova slyšíš, není to vůbec špatný.“

Phoenix se usmál, oči mu v tom mdlém světle zazářily. Cítila jsem, jak celá taju, zaklonila jsem hlavu a on mě políbil.

* * *

„Darino, chtěl bych tě seznámit s Deanem.“ Hunter mi u stolu v kuchyni představil toho nového chlapíka. Zavolal nás s Phoenixem dolů, když se Summer s Deanem vrátili do domu. „Deane, Darina je jediná osoba z odvrácené strany, která ví o Krásných mrtvých. Svěřili jsme jí naše tajemství.“

Zkoušel mě, anebo to myslel upřímně, když vyslovil to slovo *svěřili*? Pohlédla jsem na něj, ale nepoznala jsem to. Obrátila jsem tedy pozornost k tomu nováčkovi – byl to podsaditý chlapík s oholenou hlavou a rozepnutou košilí, která mu na krku odhalovala jeho znamení smrti: tmavě modrá andělská křídla vytetovaná v důlku mezi klíčními kostmi.

„Dean byl policajt,“ pokračoval Hunter. „Jeho smrt si přály stovky pankáčů a feťáků.“

„Jak se to stalo?“ A proč byl tady? Věděla jsem, že ke Krásným mrtvým se dostanete jenom tehdy, když je vaše smrt obestřena záhadou, kterou je potřeba objasnit. Musíte si to zasloužit, abyste se mohli vrátit zpět.

„Byla to autonehoda,“ řekl mi Dean. „Přetátá mícha. Opilý řidič.“

Zachvěla jsem se. Napadlo mě, jestli po mě bude Hunter chtít, abych tady na odvrácené straně pracovala pro Deana, a na kterém místě je na seznamu – jestli po, nebo před Phoenixem, Donnou a Icemanem? Jediné, co jsem věděla s jistotou, bylo, že Summer je první na řadě.

„Viník nebyl nikdy nalezen,“ řekl Hunter. „Deana pronásledovalo nějaké auto až k Amosově hoře, chtělo ho srazit dolů. Řidič nekomunikoval.“

„To je poslední, co si pamatuju.“ Dean mluvil jako polda – jako by předjímal všechno špatné, čeho je člověk schopný, a ještě víc.

Nevím proč, ale měla jsem pocit, že pomáhat jemu by mohlo být obtížnější než pracovat s ostatními. Možná to bylo tím věkovým rozdílem nebo mým problémem s vykonavateli úřední moci.

„Dean před nehodou nahlásil vysílačkou značku toho auta,“ dodal Hunter. „Takže by to mělo být na záznamu. Někdo na stanici to ale asi nezaznamenal.“

„Ta data byla vymazaná z počítače – anebo se nikdy

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.